

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

9 септември 2010 година*

По дело T-119/06

Usha Martin Ltd, установено в Kolkata (Индия), за което се явяват адв. K. Adamantopoulos, avocat, г-н J. Branton, solicitor, адв. V. Akritidis и адв. Y. Melin, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н J.-P. Них и г-н В. Driessen, в качеството на представители, подпомагани от адв. G. Berrisch, avocat,

и

Европейска комисия, за която се явяват г-н Р. Stancanelli и г-н Т. Scharf, в качеството на представители,

ответници,

* Език на производството: английски.

с предмет искане за отмяна, от една страна, на Решение 2006/38/ЕО на Комисията от 22 декември 2005 година за изменение на Решение 1999/572/ЕО на Комисията за приемане на гаранции, предложени във връзка с антидъмпинговата процедура относно вноса на стоманени телени въжета и кабели с произход, *inter alia*, от Индия (ОВ L 22, 2006 г., стр. 54; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 164), както и, от друга страна, на Регламент (ЕО) № 121/2006 на Съвета от 23 януари 2006 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1858/2005 относно въвеждане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на стоманени въжета и кабели с произход, *inter alia*, от Индия (ОВ L 22, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 136),

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: г-н М. Vilaras, председател, г-н М. Prek и г-н V. M. Ciucă (докладчик), съдии,

секретар: г-жа К. Rocheć, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 март 2010 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

Правна уредба

- 1 Основните норми на антидъмпинговата уредба се съдържат в Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), с измененията (наричан по-нататък „основният регламент“) (заменен с Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, стр. 51, поправка в ОВ L 7, 2010 г., стр. 22). Член 8, параграфи 1, 7 и 9 от основния регламент (понастоящем член 8, параграфи 1, 7 и 9 от Регламент № 1225/2009) предвижда:

„1. При условие че е направено предварително положително установяване на дъмпинг и вреда, Комисията може да приеме предложение за удовлетворителна доброволна гаранция от износителя да преразгледа цените си или да прекрати износа на дъмпингови цени, в случай че след специални консултации с консултативния комитет, Комисията е в достатъчна степен убедена, че по този начин вредоносният ефект на дъмпинга би бил отстранен. В такъв случай и доколкото подобна гаранция е в сила, временни мита, наложени от Комисията съгласно член 7, параграф 1 или окончателни мита, наложени от Съвета съгласно член 9, параграф 4 според случая, не се отнасят до вноса на разглеждания продукт, произведен от дружествата, посочени в решението на Комисията за приемане на гаранциите, с последващите му изменения. Увеличението на цените в резултат

от тези гаранции не е повече от необходимото да се отстрани дъмпинговият марж и те следва да са по-ниски от дъмпинговия марж, ако такова увеличение е достатъчно да се отстрани вредата за промишлеността на Общността.

[...]

7. Комисията изисква от всеки износител, чиято гаранция е приета, да предоставя периодична информация относно изпълнението ѝ и да разрешава проверка на данните, свързани с нея. Неспазването на тези изисквания се счита за нарушаване на гаранцията.

[...]

9. При неизпълнение на гаранцията или нейното оттегляне от която и да е страна по гаранцията, или в случай на оттегляне на приемането на гаранцията от страна на Комисията, приемането на гаранцията, след консултации, се оттегля с решение или с регламент на Комисията, според случая, и временното мито, наложено от Комисията съгласно член 7 или окончателното мито, наложено от Съвета съгласно член 9, параграф 4 автоматично се прилагат, при условие че на съответния износител, освен когато той сам е оттеглил гаранцията, е предоставена възможността за отправяне на коментар.

Всяка заинтересована страна или държава членка може да подаде информация, посочваща *prima facie* доказателство за нарушение на гаранцията. Последващата оценка относно това дали е налице нарушение се извършва по правило в срок

от шест месеца, но не по-късно от девет месеца след представянето на обоснованото искане. Комисията може да поиска съдействие от компетентните органи в държавите членки при контрола на гаранциите“.

Фактическа обстановка

- 2 Жалбоподателят Usha Martin Ltd е дружество, учредено съгласно индийското право, което произвежда стоманени въжета и кабели и ги изнася по-специално за Европейския съюз. Жалбоподателят и дружество Wolf създават съвместното предприятие Brunton Wolf Wire & Ropes, установено в Дубай (Обединени арабски емирства). Brunton Wolf Wire & Ropes също произвежда стоманени въжета и кабели, които изнася за Европейския съюз.
- 3 На 12 август 1999 г. Съветът на Европейския съюз приема Регламент (ЕО) № 1796/1999 на Съвета от 12 август 1999 година относно налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху внос на стоманени въжета и кабели, произведени в Китайската народна република, Унгария, Индия, Мексико, Полша, Южна Африка и Украйна, и прекратяване на антидъмпинговата процедура по отношение на вносни стоки с произход в Република Корея (ОВ L 217, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 19, стр. 189).
- 4 Разглежданият в Регламент № 1796/1999 продукт включва всички стоманени въжета и кабели, включително въжетата със заключена намотка, без въжета и кабели от неръждаема стомана, с максимално сечение над 3 mm. Като се има предвид, че всички стоманено-телени въжета имат еднакви основни физически и технически характеристики и едно и също приложение въпреки съществуващите различия между продуктите, намиращи се в най-горния и най-долния край на гамата, крайният извод на институциите е, че всички продукти от тази

гама представляват един цялостен продукт, тъй като е налице конкуренция със стоманени въжета и кабели от съседни групи.

- 5 Индивидуалният размер на антидъмпинговото мито, наложено на жалбоподателя в съображение 86 от Регламент № 1796/1999, както и в член 1, параграф 2 от него, е 23,8%. Съгласно член 2 от Регламент № 1796/1999 стоманените въжета и кабели, изнасяни от дружества, които са предложили приети впоследствие от Европейската комисия гаранции, сред които е и жалбоподателят, са освободени от разглежданото антидъмпингово мито.

- 6 С предложената съгласно член 8, параграф 1 от основния регламент гаранция жалбоподателят по-конкретно се ангажира да спазва минималните цени, определени за износа на стоманени въжета и кабели за Европейския съюз, за да се осигури отстраняването на вредоносните последици от дъмпинга.

- 7 Жалбоподателят също така се ангажира при всяка продажба на разглеждания продукт да се издава съобразена с гаранцията фактура (наричана по-нататък „съобразената с гаранцията фактура“), т.е. която съдържа информацията, описана в приложение VI към гаранционното споразумение (точка 4.1 от гаранционното споразумение). Съгласно точка 4.2 от гаранционното споразумение жалбоподателят се задължава да не издава съобразени с гаранцията фактури за „продукти, които не са обхванати от гаранцията“. Според точка 4.3 от гаранционното споразумение на жалбоподателя му „е известно обстоятелството, че ако се окаже, че е издал съобразени с гаранцията фактури, които нарушават клаузите на [посоченото] гаранционно споразумение, Комисията може да обяви направената от [жалбоподателя] декларация за съответствие на разглежданата фактура за невалидна и съответно да уведоми компетентните митнически органи на държавите членки, като се запазва възможността за общностните институции да вземат всички мерки, предвидени [в точка] 8 от [споменатото] гаранционно споразумение“.

- 8 Жалбоподателят освен това поема ангажимент всяко тримесечие да уведомява Комисията в подробни доклади съгласно изискваните технически спецификации за всички продажби на стоманени въжета и кабели в Европейския съюз, включително за продажбите на стоманени въжета и кабели, които не са обхванати от гаранцията, както и да сътрудничи на Комисията, предоставяйки ѝ цялата информация, която тя счита за необходима с цел да се осигури спазването на гаранцията (точка 5 и приложения II, III, IV и V към гаранционното споразумение).
- 9 В допълнение, съгласно точка 6 от гаранционното споразумение жалбоподателят се задължава да не заобикаля разпоредбите на гаранционното споразумение, например като не сключва, пряко или косвено, компенсаторни споразумения с клиенти в Европейския съюз.
- 10 На последно място, озаглавената „Нарушения или оттегляне“ точка 8 от гаранционното споразумение предвижда, че:

„На [жалбоподателя] му е известно обстоятелството, че при спазване на предвиденото [в точка] 8.3:

- нарушаването на настоящата гаранция или липсата на сътрудничество с Комисията [...] при контрола за спазване на посочената гаранция ще се счита за нарушение на тази гаранция; това включва непредставянето в определените срокове на докладите, изисквани съгласно [точка] 5, освен при форсмажорни обстоятелства;
- ако Комисията има основания да счита, че гаранцията е нарушена, тя [...] има право незабавно да наложи временно антидъмпингово мито въз основа на най-достоверната налична информация, съгласно член 8, параграф 10 от основния регламент;

- съгласно член 8, параграф 9 от основния регламент, когато гаранцията е нарушена или е оттеглена от Комисията [...] или от [жалбоподателя], може да се наложи окончателно антидъмпингово мито въз основа на фактите, установени при довелото до предоставяне на гаранцията разследване, при условие че [жалбоподателят] е имал възможността да отправи коментар, освен ако той самият е оттеглил гаранцията“.
- 11 По силата на точка 1, трето тире от гаранционното споразумение разпоредбите и клаузите на гаранционното споразумение се прилагат не само спрямо жалбоподателя, но и спрямо всяко свързано с него дружество по целия свят.
- 12 С Решение 1999/572/ЕО от 13 август 1999 година за вземането на мерки, предложени във връзка с антидъмпинговите действия по отношение на вноса на стоманени въжета и кабели от Китайската народна република, Унгария, Индия, Република Корея, Мексико, Полша, Южна Африка и Украйна (ОВ L 217, стр. 63; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 19, стр. 202), Комисията по-специално приема предложената от жалбоподателя гаранция.
- 13 При разследване с цел да се провери дали се спазва гаранцията, съгласно точки 5.1 и 5.4 от гаранционното споразумение през януари и февруари 2005 г. служители на Комисията посещават обектите на жалбоподателя в Индия и в Обединените арабски емирства.
- 14 С писмо от 12 май 2005 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че след проведеното от нея разследване счита, че същият е нарушил гаранцията три пъти, и поради това тя планира да оттегли приемането на гаранцията.

- 15 С писма от 20 май, 29 август и 6 септември 2005 г. жалбоподателят излага съображенията си относно установеното нарушение на гаранцията и планираното оттегляне от страна на Комисията.
- 16 На 8 ноември 2005 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 1858/2005 за въвеждане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на стоманени въжета и кабели с произход от Китайската народна република, Индия, Южна Африка и Украйна след преразглеждане в съответствие с член 11, параграф 2 от основния регламент (ОВ L 299, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 43, стр. 113). С този регламент Съветът приема, че въведените с Регламент № 1796/1999 антидъмпингови мерки, приложими за вноса на разглеждания продукт с произход, *inter alia*, от Индия, трябва да продължат да действат за период от още пет години.
- 17 С Решение 2006/38/ЕО на Комисията от 22 декември 2005 година за изменение на Решение 1999/572/ЕО на Комисията за приемане на гаранции, предложени във връзка с антидъмпинговата процедура относно вноса на стоманени телени въжета и кабели с произход, *inter alia*, от Индия (ОВ L 22, стр. 54; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 164, наричано по-нататък „обжалваното решение“), Комисията решава да оттегли приемането на предложената от жалбоподателя гаранция във връзка с вноса на стоманени въжета и кабели и вследствие на това да измени Решение 1999/572, с което е приета гаранцията. Същевременно на 23 декември 2005 г. Комисията представя Предложение за регламент на Съвета за оттегляне на приемането на гаранцията и за налагане на жалбоподателя на окончателни антидъмпингови мита (документ СОМ (2005) 541 окончателен).
- 18 В обжалваното решение Комисията установява три случая на нарушение на гаранцията. На първо място, от проверката на счетоводните документи на жалбоподателя става ясно, че значителни количества от разглеждания продукт, които не са обхванати от гаранцията, не са били включени в изпращаните от жалбоподателя на Комисията тримесечни доклади за продажбите, обратно на предвиденото в точка 5.2 и в първа алинея от приложение IV към гаранционното споразумение. На второ място, Комисията установява, че въпросните стоки са били продавани от жалбоподателя в нарушение на точки 4.2 и 4.3 от гаранционното споразумение на свързаните с последния вносители, установени в Обединеното кралство и Дания, и са били включвани в съобразените с гаранцията фактури.

На трето място, проверката в обектите на Brunton Wolf Wire & Ropes в Дубай показва, че някои стоманени въжета и кабели са били изнасяни от Обединените арабски емирства за Европейския съюз и декларирани като стоки с произход от Обединените арабски емирства, макар всъщност да са с индийски произход.

- 19 Така на 23 януари 2006 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 121/2006 за изменение на Регламент № 1858/2005 относно въвеждане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на стоманени въжета и кабели с произход, *inter alia*, от Индия (ОВ L 22, 2006 г., стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 136, наричан по-нататък „обжалваният регламент“). Съгласно член 1 от обжалвания регламент жалбоподателят отпада от списъка на дружествата, които са освободени от окончателни антидъмпингови мита. Поради това окончателното антидъмпингово мито в размер на 23,8%, наложено на жалбоподателя по силата на съображение 86 и на член 1, параграф 2 от Регламент № 1796/1999, чието действие е удължено с член 1, параграф 2 от Регламент № 1858/2005, се прилага за вноса на разглеждания продукт, който жалбоподателят произвежда и изнася за Европейския съюз.

Производство и искания на страните

- 20 На 19 април 2006 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 21 Поради промяна на съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в пети състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.

22 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (пети състав) решава да открие устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 25 март 2010 г.

23 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение, доколкото то се отнася до жалбоподателя, и доколкото с това решение се оттегля приемането на гаранция относно минималните цени, които са били в сила по-рано,

— да отмени обжалвания регламент, доколкото той се отнася до жалбоподателя и привежда в действие обжалваното решение,

— да осъди Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски.

24 Съветът моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

25 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

26 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две правни основания, които са изведени, първо, от нарушение на принципа на пропорционалност, и второ, от грешка при прилагане на правото, от липса на мотиви и от злоупотреба с власт по отношение на произхода на разглежданите продукти.

По първото правно основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност

Доводи на страните

27 В първото си правно основание жалбоподателят по същество поддържа, че по силата на принципа на пропорционалност двете открити от Комисията нередности — първо, непредоставянето на доклад за продажбите, които не са обхванати от гаранцията, и второ, използването на съобразени с гаранцията фактури,

не представляват съществени нарушения на гаранцията, позволяващи на Комисията да наложи на жалбоподателя толкова тежко наказание като оттеглянето на приемането на гаранцията. Комисията е можела да наложи по-леко наказание на жалбоподателя, като например да даде указание той да не допуска в бъдеще същата грешка.

28 Съгласно член 5 ЕО действията на Общността не трябвало да надхвърлят необходимото за постигане на целите на Договора. Ето защо предвиденият в Договора за ЕО принцип на пропорционалност изисквал средствата, използвани от институциите, да са съразмерни на следваната цел. Освен това съдебната практика предвиждала, че принципът на пропорционалност като общ принцип на общностното право изисква актовете на общностните институции да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели.

29 Според жалбоподателя спазването на принципа на пропорционалност е особено важно в настоящия случай, тъй като при вземането на решение да оттегли приемането на гаранцията съгласно член 8 от основния регламент Комисията има значителна свобода на преценка, при чието упражняване трябва да се спазва принципът на пропорционалност.

30 В това отношение било очевидно, че оттеглянето на приемането на гаранция е сериозна мярка, която силно засяга дейностите на съответното дружество, и следователно ставало въпрос за явно прекомерно действие, тъй като не било установено никакво тежко нарушение на гаранцията.

- 31 В случая обаче по отношение на първото установено от Комисията нарушение било безспорно, че изнесените продукти, за които е пропуснато да се предостави тримесечният доклад, не попадат в приложното поле на гаранцията. Следователно този пропуск изобщо не накърнил в значителна степен интересите на промишлеността на Общността. С оглед на обстоятелството, че целта на гаранцията била да се предостави потенциално предимство на износителя, като същевременно се гарантира минимална защита на промишлеността на Общността, разглежданото нарушение не можело да се квалифицира като съществено.
- 32 В това отношение жалбоподателят по-конкретно посочва, че неизпълнението на задължението за изготвяне на доклад за продажбите, които не са обхванати от гаранцията, не поставя под въпрос спазването на главната цел на гаранцията, а именно — спазването на минималната цена при внос. Жалбоподателят винаги бил изпълнявал това основно задължение. Това било така, още повече че получената от тримесечните доклади информация за всички продажби, независимо дали гаранцията се отнася до тях, показвала това, което дадено предприятие твърди, че е изнесло, но не и това, което то действително е изнесло. Следователно получената от тримесечните доклади информация имала само индикативна стойност. Нещо повече, човешката грешка да не бъде изготвен доклад за кратък период относно някои продажби, които не са обхванати от гаранцията, не застрашавала „ефективността на гаранцията“.
- 33 В съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че гаранцията е прилагана за период от шест години, а при разследването си Комисията отчита период от 24 месеца. За този 24-месечен период обаче Комисията установила единствено, че сделки за обем от около 150 тона не са включени в тримесечен доклад. Следователно първото нарушение било установено само за едно тримесечие в рамките на период от шест години.
- 34 Що се отнася до второто установено от Комисията нарушение, изразяващо се в неправилното включване в съобразени с гаранцията фактури на продажби на разглеждания продукт, които не са обхванати от гаранцията, жалбоподателят счита и това нарушение за несъществено. В това отношение спазването на

гаранцията няма как да се постави под съмнение с факта, че е възможно да има объркване дали е трябвало да се изготвят съобразени с гаранцията фактури за продукти, които не са обхванати от гаранцията.

35 Жалбоподателят по-конкретно поддържа, че антидъмпинговите мита върху въпросния внос са изцяло платени и че той не се е опитвал да избегне плащането им. Във връзка с това по време на съдебното заседание жалбоподателят добавя, че с изпращането на два факса от 14 и 30 март 2005 г. той е представил на Комисията доказателство за плащането на съответните антидъмпингови мита. Обстоятелството, че тези антидъмпингови мита са платени, било безспорно за страните в административното производство и то било оспорено за първи път от Комисията и от Съвета в техните писмени дублики.

36 Ето защо по мнение на жалбоподателя основните аспекти на гаранцията са спазени, тъй като са спазени минималните цени за продуктите, които са обхванати от гаранцията, и са платени антидъмпинговите мита за продуктите, които не попадат в приложното поле на гаранцията.

37 Според жалбоподателя установените от Комисията нарушения във връзка с тримесечните доклади и съобразените с гаранцията фактури, които той е признал за допуснати, са само леки технически нарушения. Жалбоподателят също така поддържа, че не е признал тези нарушения за тежки и добавя, че при определяне на наказанието трябва да се взема предвид тежестта на нарушението.

38 Ето защо по мнение на жалбоподателя драстичната мярка на оттегляне на приемането на гаранцията с всички последици, до които тя води, заради толкова дребна грешка от административен характер като допуснатата в настоящия случай, не е съразмерна и представлява явно прекомерна реакция, която нарушава

принципа на пропорционалност. Налагането на по-лека мярка щяло да позволи да се постигнат всички набелязани цели.

- 39 Освен това според жалбоподателя прекомерният характер на оттеглянето на приемането на гаранцията е в противоречие и с член 15 от Споразумението за прилагането на член VI от Общото споразумение по митата и търговията от 1994 г. (ОВ L336, стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112, наричано по-нататък „антидъмпинговото споразумение“), който изисква от развитите страни, като тези в Европейския съюз, „да имат специално отношение към особеното положение на развиващите се страни членки при вземане на решения за прилагане на антидъмпингови мерки съгласно настоящото споразумение“. Член 15 от антидъмпинговото споразумение означавал, че такова специално отношение трябва да е налице спрямо сключването на гаранционни споразумения с развиващите се страни членки. Това задължение съгласно член 15 от антидъмпинговото споразумение обаче трябвало да обхваща не само сключването на гаранционни споразумения, но и контрола за спазването на тези споразумения.
- 40 В съображения 34 и 35 от обжалваното решение Комисията неправилно отхвърлила приложимостта на член 15 от антидъмпинговото споразумение, като приела, че в случая става въпрос за многонационална група от дружества. Структурата на дружеството изобщо не променяла факта, че Индия е развиваща се страна по смисъла на посочената разпоредба, и член 15 от антидъмпинговото споразумение трябвало да се приложи именно поради това че мястото на установяване на жалбоподателя е в Индия.
- 41 Жалбоподателят поддържа, че в настоящия случай оттеглянето на гаранция поради незначителна административна грешка напълно противоречи на духа на член 15 от антидъмпинговото споразумение. Достатъчно било да се прочете текстът на гаранционното споразумение, за да се разбере, че е трудно то да бъде спазено до най-малката подробност. Макар и да е наясно, че същественото нарушение на гаранцията може да доведе до оттегляне на нейното приемане, жалбоподателят не може да разбере как една незначителна административна грешка може да има същата последица. Жалбоподателят не намира основания

за оттеглянето на приемането на гаранцията с оглед на липсата на тежко нарушение на гаранцията, както и на факта, че той дълги години е бил добросъвестен спрямо Комисията и че винаги е изразявал готовност да бъде подложен на проверка. В подобна ситуация, в която упражняването от страна на Комисията на нейното правомощие за преценка създава голям риск за износителя от развиваща се страна, според жалбоподателя е несъразмерно да се прекратява гаранция заради нарушения, които по негово мнение са леки.

42 В писмената реплика жалбоподателят оспорва становището на Комисията и на Съвета, според което, от една страна, всяко нарушение на буквата на гаранционното споразумение е достатъчно основание за оттегляне на приемането, и от друга, не се прави разграничение според тежестта на нарушението. Съдебната практика, с която тези институции обосновават споменатата теза, се отнасяла до обстоятелства, които били съвсем различни от настоящия случай. Напротив, според жалбоподателя въпросът, който се поставя в рамките на първото правно основание, е колко тежко трябва да бъде нарушението, за да обоснове оттеглянето на приемането на гаранция.

43 Съветът и Комисията оспорват доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

44 Необходимо е да се напомни, че съгласно принципа на пропорционалност, прогласен в член 5, трета алинея ЕО, за да бъде общностна правна уредба законосъобразна, се изисква избраните с нея средства да са подходящи за осъществяването на легитимно преследваната с разглежданата правна уредба цел и да не надхвърлят необходимото за постигането ѝ, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибере

до мярката, която създава най-малко ограничения (Решение на Общия съд от 5 юни 1996 г. по дело NMB France и др./Комисия, T-162/94, Recueil, стр. II-427, точка 69, Решение на Общия съд от 29 септември 2000 г. по дело International Potash Company/Съвет, T-87/98, Recueil, стр. II-3179, точка 39 и Решение на Общия съд от 4 юли 2002 г. по дело Arne Mathisen/Съвет, T-340/99, Recueil, стр. II-2905, точка 112).

45 При все това в област като общата търговска политика, в която общностният законодател има широко правомощие за преценка, съответстващо на възложените му с Договора политически отговорности, приетата мярка може да е незаконосъобразна само ако е явно неподходяща с оглед на целта, която трябва да преследва компетентната институция (вж. Решение по дело NMB France и др./Комисия, точка 44 по-горе, точки 70 и 71, и цитираната съдебна практика).

46 Това широко правомощие за преценка, което общностният законодател има в посочената област, съответства на широкото правомощие за преценка, което постоянната съдебна практика признава на общностните институции в случаите, когато съгласно основни регламенти те приемат конкретни антидъмпингови мерки (Решение по дело NMB France и др./Комисия, точка 44 по-горе, точка 72, вж. също в този смисъл Решение на Съда от 4 октомври 1983 г. по дело Fediol/Комисия, 191/82, Recueil, стр. 2913, точка 30 и Решение на Общия съд от 2 май 1995 г. по дело NTN Corporation и по дело Kooyo Seiko/Съвет, T-163/94 и T-165/94, Recueil, стр. II-1381, точки 70 и 113).

47 Следователно в областта на защитата от дъмпингови мерки съдебният контрол трябва да се ограничи до въпроса дали мерките, приети от общностния законодател, са явно неподходящи с оглед на преследваната цел (Решение по дело NMB France и др./Комисия, точка 44 по-горе, точка 73 и Решение по дело Arne Mathisen/Съвет, точка 44 по-горе, точка 115).

- 48 В случая е безспорно, че жалбоподателят е нарушил разглежданата гаранция два пъти — първо, като не е изпълнил задължението си да предоставя тримесечни доклади за продажбите на разглеждания продукт, които не са обхванати от гаранцията (точка 5.2 и приложение IV, първа алинея от гаранционното споразумение), и второ — като не е изпълнил задължението си да не издава съобразени с гаранцията фактури за продукти, които не са обхванати от гаранцията (точки 4.1 и 4.2 от гаранционното споразумение).
- 49 В това отношение жалбоподателят поддържа в рамките на първото правно основание, че двете открити от Комисията нередности не представляват съществени нарушения на гаранцията, позволяващи на Комисията да наложи на жалбоподателя толкова тежко наказание като оттеглянето на приемането на гаранцията. По силата на принципа на пропорционалност Комисията е можела да наложи по-леко наказание на жалбоподателя, като например да даде указание той да не допуска в бъдеще същата грешка — нещо, което жалбоподателят впрочем обещал на Комисията.
- 50 Тези доводи не могат да бъдат приети.
- 51 Всъщност следва да се напомни, на първо място, че от член 8, параграфи 7 и 9 от основния регламент следва, че всяко нарушаване на гаранция или на задължението за сътрудничество при изпълнението и контрола за спазване на посочената гаранция е достатъчно основание за Комисията да оттегли приемането на гаранцията и да наложи окончателно антидъмпингово мито въз основа на установените факти в рамките на разследването, довело до предоставянето на гаранция, при условие че това разследване е приключило с крайна констатация за наличието на дъмпинг и на вреда, както и че на съответния износител е предоставена възможността да отправи коментар (вж. в този смисъл Решение по дело Arne Mathisen/Съвет, точка 44 по-горе, точка 118). В това отношение е уместно да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва, че тези условия са изпълнени в настоящия случай.

- 52 Освен това следва да се подчертае, че според съдебната практика нарушаването на гаранция само по себе си е достатъчно, за да доведе до нейното оттегляне (вж. в този смисъл Решение на Общия съд по дело от 30 март 2000 г. по дело *Miwon/Съвет*, T-51/96, Recueil, стр. II-1841, точка 52 и Решение по дело *Arne Mathisen/Съвет*, точка 44 по-горе, точка 57).
- 53 На второ място, необходимо е да се напомни, че макар принципът на пропорционалност да намира приложение при разглеждането на въпроса дали размерът на наложените антидъмпингови мита е подходящ с оглед на вредата, претърпяна от промишлеността на Общността (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 април 1993 г. по дело *Findling Wälzlager*, C-136/91, Recueil, стр. I-1793, точка 13), за сметка на това той не намира приложение при разглеждането на въпроса за самото облагане с посочените мита (Решение по дело *Arne Mathisen/Съвет*, точка 44 по-горе, точка 121).
- 54 Оттеглянето на приемането на гаранцията обаче води до налагането на окончателни антидъмпингови мита върху съответния внос на жалбоподателя. Така в настоящия случай с обжалвания регламент, от една страна, се привежда в действие оттеглянето с обжалваното решение на разглежданата гаранция, като се изменя Регламент № 1858/2005, и от друга, жалбоподателят отпада от списъка на дружествата, които са освободени от окончателни антидъмпингови мита. Ето защо и съгласно член 8, параграф 9 от основния регламент окончателното антидъмпингово мито в размер на 23,8%, което е наложено въз основа на фактите, установени при довелото до предоставяне на гаранцията разследване, е приложимо спрямо съответния внос, извършен от жалбоподателя, и следователно е равностойно на облагане с тези мита.
- 55 Поради това законосъобразността на оттеглянето на приемането на гаранция сама по себе си не може да бъде поставена под въпрос с оглед на принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение по дело *Arne Mathisen/Съвет*, точка 44 по-горе, точка 122).

- 56 Предвид всички тези съображения първото правно основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност, трябва да бъде отхвърлено.

По второто правно основание, изведено от грешка при прилагане на правото, от липса на мотиви и от злоупотреба с власт по отношение на произхода на разглежданите продукти

- 57 Що се отнася до второто правно основание, според жалбоподателя то се отнася до третото нарушение на гаранцията, което е установено от институциите и се отнася до произхода на произведените в Дубай продукти, а не до нарушенията, твърдени в рамките на първото правно основание. От анализа на първото правно основание обаче следва, че Комисията е могла да оттегли приемането на гаранцията, без да наруши принципа на пропорционалност.
- 58 Следователно, тъй като второто правно основание е неотнормимо, жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

- 59 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да се осъди да заплати съдебните разноски, направени от Съвета и от Комисията, в съответствие с исканията на последните.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**

- 2) **Осъжда Usha Martin Ltd да заплати съдебните разноски.**

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 септември 2010 година.

Подписи